

No Φ.092.22/6400

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Α. ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Αρ. Προσφυγών 22395/10 και 16934/11)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

16 Οκτωβρίου 2014

Αυτή η απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί διορθώσεις μορφής (τύπου).

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6400

Στην υπόθεση Α. κατά ΕΛΛΑΔΑΣ,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Mirjana Lazarova Trajkovska, Πρόεδρος

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Ksenija Turkovic, Δικαστές

Και από τον *Soren Nielsen*, αναπληρωτή γραμματέα του τμήματος,

Αφού συσκέφθηκε σε συμβούλιο στις 23 Σεπτεμβρίου 2014, εκδίδει την
ακόλουθη απόφαση η οποία υιοθετήθηκε αυτή την ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από δύο προσφυγές (Αρ. 22395/10 ΚΑΙ 16934/11) οι οποίες στρέφονται κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο αυτού του Κράτους, τον **Κο Β.Α.** («ο προσφεύγων») ο οποίος προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο στις 2 Απριλίου 2010 και στις 24 Φεβρουαρίου 2011 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών («Η Σύμβαση»).
2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια της, την **Κα Ο. ΣΟΥΡΟΠΑΝΗ**, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Στις 13 Σεπτεμβρίου 2012, οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στη Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ**Α. Η υπόθεση**

4. Ο προσφεύγων είναι έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1937 και διαμένει στην Αθήνα. Είναι συνταξιούχος στρατιωτικός δικαστής. Από το 1978, κίνησε πολλές διοικητικές διαδικασίες προκειμένου να αμφισβητήσει πολυάριθμες αποφάσεις του στρατιωτικού συμβουλίου προαγωγών δυνάμει των οποίων κρίθηκε μη εκλέξιμος σε προαγωγή και τελικά συνταξιοδοτήθηκε.

Β. Προσφυγή 22395/10

No Φ.092.22/6400

5. Στις 4 Μαρτίου 1997, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ακύρωσης της απόφασης 6/1996 του Συμβουλίου προαγωγών ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
6. Στις 9 Ιουνίου 1997, ζήτησε την αναβολή της εξέτασης της υπόθεσης. Η ακρόαση ορίσθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1997, ημερομηνία κατά την οποία το Εφετείο την μετέφερε στις 10 Νοεμβρίου 1997.
7. Στις 30 Ιανουαρίου 1998, το Εφετείο απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη με την απόφαση του 112/1998.
8. Στις 26 Μαρτίου 1998, ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.
9. Η εξέταση της υπόθεσης αναβλήθηκε επανειλημμένα μεταξύ του 1998 και του 2009. Στις 10 Απριλίου 2008 και στις 15 Ιανουαρίου 2009, αναβολές χορηγήθηκαν με αίτηση του προσφεύγοντα.
10. Στις 15 Οκτωβρίου 2009, το τρίτο τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή (απόφαση 3207/2009). Αυτή η απόφαση καθαρογράφηκε και πιστοποιήθηκε ακριβής στις 6 Νοεμβρίου 2009.

Γ. Προσφυγή 16934/11

1. Πρώτη διαδικασία

11. Στις 21 Μαΐου 1999, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή αποζημίωσης ισχυριζόμενος ότι η παράλειψη της διοίκησης να τον προάγει ήταν παράνομη.
12. Στις 30 Ιουνίου 2000, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη με την απόφαση του 5635/2000.
13. Στις 14 Δεκεμβρίου 2000, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.
14. Στις 28 Νοεμβρίου 2001, το διοικητικό Εφετείο την απέρριψε (απόφαση 5474/2001).
15. Στις 24 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων προσέφυγε στον Άρειο Πάγο.
16. Στις 19 Απριλίου 2010, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή (απόφαση 1225/2010). Η απόφαση καθαρογράφηκε και πιστοποιήθηκε ακριβής στις 5 Οκτωβρίου 2010.

No Φ.092.22/6400

2. Δεύτερη διαδικασία

17. Στις 29 Απριλίου 1999, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών με δεύτερη αγωγή αποζημίωσης, ισχυριζόμενος ότι η παράλειψη της διοίκησης να τον προάγει ήταν παράνομη.
18. Στις 30 Ιουνίου 2000, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη με την απόφαση του 6187/2000.
19. Στις 9 Δεκεμβρίου 2000, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.
20. Στις 28 Νοεμβρίου 2001, το Διοικητικό Εφετείο την απέρριψε (απόφαση 5476/2001).
21. Στις 26 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων προσέφυγε στον Άρειο Πάγο.
22. Στις 19 Απριλίου 2010, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή (απόφαση 1229/2010). Η απόφαση καθαρογράφηκε και πιστοποιήθηκε ακριβής στις 5 Οκτωβρίου 2010.

3. Τρίτη διαδικασία

23. Στις 5 Φεβρουαρίου 1999, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών με τρίτη αγωγή αποζημίωσης, ισχυριζόμενος ότι η παράλειψη της διοίκησης να τον προάγει ήταν παράνομη.
18. Στις 29 Οκτωβρίου 1999, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη με την απόφαση του 9611/1999.
19. Στις 3 Δεκεμβρίου 1999, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.
20. Στις 19 Σεπτεμβρίου 2000, το Διοικητικό Εφετείο απέρριψε την έφεση με την απόφαση του 3497/2000.
21. Την 1η Ιανουαρίου 2001, ο προσφεύγων προσέφυγε στον Άρειο Πάγο.
22. Στις 30 Ιανουαρίου 2010, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή (απόφαση 2345/2010). Η απόφαση καθαρογράφηκε και πιστοποιήθηκε ακριβής στις 20 Σεπτεμβρίου 2010.

ΝΟΜΙΚΑ**Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ**

29. Λαμβάνοντας υπόψη την ομοιότητα των προσφυγών σχετικά με τα γεγονότα και με το βασικό πρόβλημα που θέτουν, το Δικαστήριο εκτιμά
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ**
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6400

αναγκαία την συνεκδίκαση και αποφασίζει να τις εξετάσει από κοινού σε μία μόνο απόφαση.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6, ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΩΝ

30. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διάρκεια των εν λόγω διαδικασιών δεν τήρησε σωστά την αρχή της "εύλογης προθεσμίας" όπως προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης που έχει ως ακολούθως:

«Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα ώστε η υπόθεση του να ακουστεί (...) μέσα σε εύλογη προθεσμία από δικαστήριο (...) το οποίο θα αποφασίσει (...) για τις αμφισβητήσεις επί των αστικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του (...).»

A. Επί του παραδεκτού

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι στις παρατηρήσεις του επί του άρθρου 41 ο προσφεύγων χρησιμοποιεί εκφράσεις "καταχρηστικές" και "ιδιαίτερα υβριστικές". Διαμαρτύρεται κυρίως για φράσεις "που προκαλούν μόνο γέλιο" και "είναι αστείες με προκλητικό τρόπο" τις οποίες χρησιμοποίησε ο προσφεύγων για να περιγράψει τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης. Η τελευταία κρίνει λοιπόν ότι η προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί ως καταχρηστική.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μπορεί να υπάρξει κατάχρηση του δικαιώματος προσφυγής όταν ο προσφεύγων χρησιμοποιεί, στην επικοινωνία του με το Δικαστήριο, εκφράσεις ιδιαίτερα προσβλητικές, υβριστικές, απειλητικές ή προκλητικές- είτε είναι εναντίον της εναγόμενης κυβέρνησης, του υπαλλήλου της, των αρχών του εναγόμενου Κράτους, του ίδιου του Δικαστηρίου, των δικαστών του, του γραμματέα του ή των υπαλλήλων αυτού (Düringer et Grunge κ. Γαλλίας (Δεκέμβριος), αρ. 61164/00 και 18589/02, ΕΔΔΑ 2003-II (αποσπάσματα). Δεν αρκεί ώστε η γλώσσα του προσφεύγοντος να είναι απλά ζωντανή, αμφιλεγόμενη ή σαρκαστική. Πρέπει να υπερβαίνει "τα όρια μίας φυσιολογικής, πολιτικής και νόμιμης κριτικής" για να χαρακτηριστεί ως καταχρηστική (Di Salvo κ. Ιταλίας (Δεκέμβριος), αρ. 16098/05, 11 Ιανουαρίου 2007).

No Φ.092.22/6400

33. Στη προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι όροι που χρησιμοποίησε ο προσφεύγων σχετικά με τις παρατηρήσεις της Κυβέρνησης αποτελούν αξιολογικές κρίσεις μέσω των οποίων ο πρώτος εκφράζει την ασυμφωνία του με τα επιχειρήματα που επικαλέσθηκε η Κυβέρνηση. Στα μάτια του Δικαστηρίου, οι εν λόγω όροι δεν είναι ούτε υβριστικοί ούτε προκλητικοί (δείτε κατά την έννοια αυτή, *Alexanian κ. Ρωσίας*, αρ. 46468/06, παράγραφοι 117-118, 22 Δεκεμβρίου 2008). Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης η οποία προέρχεται από τον καταχρηστικό χαρακτήρα της παρούσας προσφυγής.

34. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει, επιπλέον, ότι αυτή η αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35, παράγραφος 3 α) της Σύμβασης. Επισημαίνει άλλωστε ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδοι να ληφθούν υπόψη

35. Η διάρκεια των εν λόγω διαδικασιών διευκρινίζεται στον κατωτέρω πίνακα.

Αρ. προσφυγής	Έναρξη της διαδικασίας	Τέλος της διαδικασίας	Διάρκεια της διαδικασίας	Δίκες
22395/10	4 Μαρτίου 1997	6 Νοεμβρίου 2009	Δώδεκα χρόνια και οκτώ μήνες	Δύο
16934/11				
Πρώτη διαδικασία	21 Μαΐου 1999	5 Οκτωβρίου 2010	Ένδεκα χρόνια και περισσότερα από τέσσερις μήνες	Τρεις
Δεύτερη διαδικασία	29 Απριλίου 1999	5 Οκτωβρίου 2010	Ένδεκα χρόνια και περισσότερα από πέντε μήνες	Τρεις
Τρίτη διαδικασία	5 Φεβρουαρίου 1999	20 Σεπτεμβρίου 2010	Ένδεκα χρόνια και περισσότερα από επτά μήνες	Τρεις

No Φ.092.22/6400

2. Εύλογη διάρκεια των διαδικασιών

36. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε χρονολογική ανάλυση των εν λόγω διαδικασιών και εκτιμά ότι οι υποθέσεις δικάστηκαν, γενικώς, μέσα σε εύλογες προθεσμίες. Ισχυρίζεται ότι οι ενέργειες ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων έλαβαν χώρα χωρίς παρέμβαση αδικαιολόγητων περιόδων αδράνειας. Υποστηρίζει επίσης ότι οι προσφεύγων είναι υπεύθυνος για καθυστερήσεις στη διεξαγωγή της διαδικασίας ζητώντας την αναβολή της υπόθεσης στην προσφυγή 22395/10 τρεις φορές.

37. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης και λαμβάνοντας υπόψη τα κριτήρια που ορίστηκαν από την νομολογία του, ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και αυτή των αρμόδιων αρχών καθώς και το διακύβευμα της αντιδικίας για τους ενδιαφερόμενους (δείτε μεταξύ πολλών άλλων, Βασίλειος Αθανασίου και άλλοι κ. Ελλάδα, αρ. 50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010).

38. Το Δικαστήριο πραγματεύθηκε επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν θέματα όμοια με αυτό της προκειμένης περίπτωσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης (δείτε Βασίλειος Αθανασίου και άλλοι, οπ.π.). Σημειώνει ότι η υπόθεση δεν παρουσίασε καμία πολυπλοκότητα. Όσο αφορά τις προαναφερθείσες αναβολές της υπόθεσης σχετικά με την προσφυγή 22395/10, εκτιμά ότι ακόμη κι' αν υποθέσουμε ότι αυτές μπορούν να αποδοθούν στον προσφεύγοντα, το γεγονός παραμένει ότι ακόμη κι' αν τις αφαιρέσουμε από την συνολική διάρκεια της διαδικασίας, η περίοδος παραμένει υπερβολική. Λαμβάνοντας υπόψη την νομολογία του στα θέματα του είδους, εκτιμά ότι στη προκειμένη περίπτωση, η διάρκεια των επίδικων διαδικασιών ήταν υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της "εύλογης προθεσμίας".

39. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6, παράγραφος 1.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

40. Επικαλούμενος το άρθρο 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων αναφέρει ότι οι αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE TRADUCTION
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6400

επαρκώς αιτιολογημένες. Παραπονιέται επίσης για την ερμηνεία του εσωτερικού δικαίου που έκανε το Συμβούλιο της Επικρατείας. Σχετικά με την προσφυγή 22395/10, παραπονιέται, πρώτον, για τη μη εκτέλεση των αποφάσεων που εξέδωσαν τα διοικητικά δικαστήρια για την περίπτωση του. Κατά δεύτερον, επικαλείται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου 1 για να παραπονεθεί για προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της περιουσίας του. Ισχυρίζεται ότι η απόρριψη της προσφυγής του από το Συμβούλιο της Επικρατείας τον στέρησε από την προαγωγή του, και συνεπώς, από το δικαίωμα του σε μεγαλύτερη σύνταξη.

41. Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που έχει το Δικαστήριο στην κατοχή του, στο μέτρο που είναι αρμόδιο να εκδικάζει διατυπωμένους ισχυρισμούς, δεν επεσήμανε καμία προφανή παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα της σχετικά με την αμεροληψία των εν λόγω διαδικασιών. Όσο αφορά την αιτίαση που πηγάζει από την μη εκτέλεση, το Δικαστήριο εξετάζει ότι το περιεχόμενο της προσφυγής σε σχέση με αυτό είναι ιδιαίτερο συγκεχυμένο. Ακόμη κι' αν υποθέσουμε ότι πληρεί τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 35, παράγραφος 1 της Σύμβασης, αυτή η αιτίαση δεν στηρίζεται πουθενά. Όσο αφορά την αιτίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1, σημειώνει ότι ασκώντας την αγωγή αποζημίωσης εναντίον του Κράτους, ήταν σε θέση απλού ενάγοντος και οι απαιτήσεις του δεν αναγνωρίστηκαν με δικαστική απόφαση με ισχύ δεδικασμένου (δείτε, Ελληνικά Διυλιστήρια Stran και Στράτης Ανδρεάδης κ. Ελλάδας, 9 Δεκεμβρίου 1994, σειρά Α, αρ. 301-B).

42. Προκύπτει ότι αυτό το μέρος της προσφυγής είναι προφανώς αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παράγραφοι 3 α) και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

43. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

"Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου

Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE, MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES, SERVICE DE
TRADUCTION

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE

No Φ.092.22/6400

παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση".

A. Ζημιά

44. Ο προσφεύγων ζητά 1.000.000,00 Ευρώ για κάθε διαδικασία ως ηθική βλάβη που υπέστη.

45. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί αυτές τις απαιτήσεις.

46. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να απονεμηθούν στον προσφεύγοντα 7.300,00 Ευρώ, συνολικά, για την ηθική βλάβη που υπέστη, επιπλέον κάθε ποσό που μπορεί αυτός να οφείλει ως φόρο.

B. Έξοδα και δαπάνες

47. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 100.000,00 Ευρώ για τα έξοδα και τις δαπάνες με τα οποία επιβαρύνθηκε ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων καθώς και ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει αντίγραφα σχετικών τιμολογίων.

48. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί αυτές τις απαιτήσεις.

49. Σύμφωνα με την πάγια νομοθεσία του Δικαστηρίου, το επίδομα εξόδων και δαπανών σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αποδεικνύεται η πραγματικότητα τους, η αναγκαιότητα τους και επιπλέον ο εύλογος χαρακτήρας των ποσοστών τους (Ιατρίδης εναντίον της Ελλάδος (δίκαιη ικανοποίηση) (GC), αρ. 31107/96, παράγραφος 54, ΕΔΔΑ 2000-XI).

50. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παράβασης και της ισχυριζόμενης υλικής ζημιάς και απορρίπτει αυτή την αίτηση. Σχετικά με τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για τις ανάγκες της εκπροσώπησης του προσφεύγοντος ενώπιον του, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει σχετικά δικαιολογητικά και απορρίπτει επίσης την αίτηση ως τέτοια.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

51. Το Δικαστήριο κρίνει κατάλληλο να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρία τοις εκατό.

No Φ.092.22/6400

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. Αποφασίζει την συνεκδίκαση των προσφυγών και την από κοινού εξέταση σε μία απόφαση.

2. Κηρύσσει τις προσφυγές παραδεκτές σχετικά με την αιτίαση που προκύπτει από την υπερβολική διάρκεια των εν λόγω διαδικασιών και απαράδεκτη για τα επιπλέον.

3. Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης.

4. Ορίζει ότι

α) Το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλλει στον προσφεύγοντα μέσα στους τρεις (3) μήνες, επτά χιλιάδες τριακόσια Ευρώ (7.300,00 Ευρώ) επιπλέον κάθε ποσό που μπορεί να οφείλει αυτός ως φόρο για ηθική βλάβη.

β) Αρχής γινομένης από την λήξη της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, αυτό το ποσό θα προσαυξηθεί με απλό τόκο σε επιτόκιο ίσο με αυτό της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρία τοις εκατό.

5. Απορρίπτει την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για τα επιπλέον.

Έγινε στη Γαλλική γλώσσα και μετά κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 16 Οκτωβρίου 2014 σε εφαρμογή του άρθρου 77, παράγραφοι 2 και 3 του κανονισμού.

<i>Soren Prebensen</i> Αναπληρωτής Γραμματέας	<i>Mirjana Lazarova Trajkovska</i> Πρόεδρος
--	--

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο γαλλικό υπηρεσιακό έγγραφο.

Αθήνα, 14-11-2014

Η μεταφράστρια Γ. ΠΑΛΛΑ